

at indføre overtallige Dommere, at gjøre det ærede Thing opmærksom paa, — og det er yderligere bestyret under Discusstionen idag — at det er slet ikke noget Nyt i vor Lovgivning. En æret Rigsdagsmand henvisste til Standerordeningen. Jeg har gjort opmærksom paa den Instrux for Overadmiralitetsretten, hvor der tales om saadanne overtallige Dommere. Det er ligeledes Tilfældet med Udkastene til Retsgangslotene for begge Militairretterne, at de opstille overtallige Dommere, og det er saaledes Noget, der aldeles ikke er fremmed i vor Lovgivning. Jeg veed virkelig ikke, hvorledes man, naar der er fastsat et vist bestemt Antal Dommere, som ikke maa fraviges, kan gjøre noget Afslag i dette Tal, uden netop ad den Vej, at indføre overtallige Dommere. Man sikker sig derved Hovedsagen, der absolut maa være den, at den Garantie, som skal være tilstede, bliver tilstede; jeg troer, det er den Vej, som det er nødvendigt at gaae, for at sikre sig dette Maal, og jeg veed ikke, at man kan gjøre Noget, hvorved man kan være mere beskyttet for, at man ikke træder Retsfærdigheden for nær. Forsaavidt der er gjort den Bemærkning med Hensyn til det Punkt, jeg nu dwæler ved, hvorledes der skulde forholdes, naar overtallige Dommere eller Suppleanter vare tilstede ved Retsforhandlingen og kunde ønske Spørgsmaal fremsatte til Vidnerne, om de da kunde være besejlede dertil efter § 64, saa troer jeg, at det overmaade let vil løse sig, da der jo efter Lovudkastet er en Dommer, som styrer hele Underfølgelsen, og enhver anden Dommer, som kunde ønske Spørgsmaal fremsatte, kan jo naturligtvis henvende sig til ham, det være sig nu enten Formanden eller, som vi have troet alternativt at kunne foreslaae, en anden af Rigstettens Medlemmer, som dertil maatte udvælges; han styrer jo hele Inquisitionen, og til ham kan jo altsaa enhver af de overtallige Dommere henvende sig med saadanne Spørgsmaal. Men jeg nærer heller ikke nogen Tvivl om, at naar man gif den Vej, Udvalgets Fleertal anbefaler, maatte det staae i vedkommende Suppléants egen Magt at gjøre saadanne Spørgsmaal, og ialtfald kan man jo omredigere § 64 saaledes, at den Tvivl, der i saa Henseende er reist, bliver hævet. For-

saavidt Sagens tidligere Behandling i Landstinget er berørt, er det yttret, at der forrige Gang, da Rigstretsloven forelaae, ikke var saa stor Fare ved at blive staaende ved Grundlovens Fordring om 16 Dommere, som der vilde i nærværende Tilfælde. Det maatte støtte sig derpaa, at Hovedforhandlingen bliver langt mere langvarig efter det Forslag, som nu foreligger; men jeg er af den Mening, at Faren er langt større efter den Lov, der for Diebliffet foreligger, langt større med Hensyn til de Grundsatninger, der i det Hele udtale sig i denne Lov, navnlig med Hensyn til den af mig berørte § 97, og jeg kan derfor ikke erkjende, at der vilde være noget Inconsequent i, at det ærede Landsting forrige Gang vedtog, hvad der dengang blev optaget i Udkastets § 14, og det nu, hvor der foreligger en Lov, der med Hensyn til Sagerne retfærdige Udfald har en langt større Betænkelse ved sig, frasalder denne Anskuelse og fordrer Mindre i Henseende til Fyldestgjørelsen af Grundloven med Hensyn til Dommernes Antal. Forøvrigt skeer jo Hensynet til Sagerne Langvarighed og Langvarigheden af Hovedforhandlingen al fornøden Opmærksomhed, dersom det maatte vinde Thingets Bisald at følge Udvalgets Fleertal paa den Vej, som det anviser, nemlig at antage Bestemmelsen om de overtallige Dommere.

Juslitsministeren: Af det ærede Udvalg er først foreslaaet, at der til § 1 og til § 2 skulde i en ny Linie og i Parenthes tilføies den Paragraph i Grundloven, hvoraf de anførte Paragrapher ere tagne. Jeg troer ikke, at dette vil være nødvendigt, skøndt det er ganske rigtigt, at de to første Paragrapher ere ordret optagne af Grundloven. Jeg troer at man, som det er bemærket i Motiverne, ikke lettelig kunde undgaae, i Loven at optage en § 2, svarende til Grundlovens § 72, og naar man saaledes optager een Paragraph af Grundloven, troer jeg det er rigtigt, ogsaa at optage den anden, ligesom jeg antager, at det ikke kan andet end billiges, at Bestemmelserne i Grundloven ere optagne ordrette, uden nogen som helst Forandring; thi hvilkensomhelst Forandring, man indførte i Ordforordningen, blót i Bendingen eller Constructionen, kunde det let give Anledning til Fortolkninger, der naturligt